

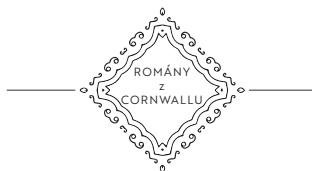

ROMÁNY
z
CORNWALLU

ZŁODEJ
z
LANWYN
MANORU

SARAH E. LADD

ZLODEJ
Z
LANWYN
MANORU

SARAH E. LADD

SARAH E. LADD

The Thief of Lanwyn Manor

Copyright © 2020 by Sarah Ladd

All rights reserved.

Translation © 2024 by Marta Gergelyová

Cover design by Studiogearbox.com

Original package design © 2019 Thomas Nelson

Cover photos: Lee Avison / Trevillion Images

Michael Habberman / Shutterstock

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

SARAH E. LADD

Zlodej z Lanwyn Manoru

Z anglického originálu The Thief of Lanwyn Manor (Thomas Nelson, a registered trademark of HarperCollins Christian Publishing, Inc., Nashville, Tennessee 2020)

preložila Marta Gergelyová.

Zodpovedná redaktorka Zora Sadloňová

Obálku pre slovenské vydanie upravil Juraj Šramko.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ, Bratislava v roku 2024 ako svoju 2 330. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

ISBN 978-80-551-9751-7

Tento román venujem K. J. N. –
spomínam s láskou.

Prológ

*Cornwall 1807
Tregarthan Hall*

Isaac Blake oľutoval svoje činy, no mal na výber?

Ešte aj teraz, keď sa v orieškových očiach jeho otca zračila výčitka, Isaac tuhol od hrôzy a čakal na neodvratné pokarhanie.

Prešlo niekoľko sekúnd.

Isaacovi vystúpili na čelo kvapky potu. Zopol si ruky za chrbtom, odolajúc dráždivému nutkaniu zotrieť si ich. Kiežby otec aspoň niečo povedal – čokoľvek! Dokonca aj hlasné pokarhanie by bolo lepšie ako ohlušujúce ticho.

Kradmo šibol očami po svojom bratovi dvojčaťu, s hlavou naďalej sklonenou. Matthew stál od neho len pár desiatok centimetrov v pracovni ich otca. Opálené ľavé líce mal celé od blata, dostalo sa mu aj do strapatých svetlých vlasov. Pod krvou podliatom oku sa mu už tvorila modrina.

Isaacovi stiaholo od viny žalúdok. Teraz už veru nemá na výber – ako správny chlap musí prijať trest.

Ich otec Joseph Blake vstal od ťažkého pracovného stola z dubového dreva a vyrovnal plecia. Keď stôl obišiel a pristúpil bližšie, Isaac stratil odvahu i odhodlanie.

„Čo si to vykonal, takto udrieť svojho brata?“ zaburácal, jeho nefalšovaný upretý pohľad bol až nepríjemne priamy.

Isaac si zahryzol do pery, sústredil sa na natrhnuté nohavice na kolene.

„Keď sa s tebou zhováram, mladý muž, budeš sa dívať na mňa!“

Isaac hneď zdvihol tvár.

„Čakám na tvoju odpoveď.“

Isaac preglgol hrču vo vyschnutom hrdle, zatiaľ čo sa mu hlavou prehnal tucet odpovedí. No otec prijme len pravdu. Isaac sa vtedy na brata veľmi rozhneval, jeho čin bol oprávnený. Otec však bude vnímať jeho dôvody, aj keď presvedčivé, ako výhovorku.

Isaac sa prudko nadýchol, vypäl sa tak dôkladne, ako mu to jeho štrnásť rokov dovolilo, a zdvihol bradu. „Nemám vysvetlenie, pane.“

Otec zaťal hranatú sánku a uprene sa naňho zahľadel na niekoľko nekonečných sekúnd. Potom obrátil tvár k Matthewovi. „Naše medené bane dávajú prácu viac než polovici mužov v tejto dedine. *Polovici!* Keď tu raz nebudem, vy ich budete viesť, či sa vám to páči alebo nie. Takže ani jeden z mojich synov sa nebude biť na verejnej ulici ako nejaký šklban. Očakávam od vás viac, oveľa viac. Spolu opravíte plot, čo ste zhodili pri tej ruvačke. Navyše budete k dispozícii čeládnikovi v stajni dovtedy, kým si na tie opravy zarobíte.“

„Ale to nie je fér!“ V Matthewových orieškových očiach sa blysko. „Isaac ma napadol, ja som neurobil nič zlé, len som sa bránil!“

„Tvoj brat má presne toľko modrín čo ty,“ štekol otec. „Na plot okolo kostola ste spadli obaja, takže to aj

napravíte obaja. Bodka. Teraz môžeš ísť, Matthew. A ty Isaac, ty ostaň.“

Matthew sa zamračil a zvrtol, zagánil na Isaaca s rozpálenou tvárou a vypochoďoval von.

Isaac zatajil dych, keď Matthewove kroky utíchali, spotené, špinavé ruky držal ďalej zopnuté za chrbtom, v duši nepokoj. Vyčkával na neodvratný trest, šípil, že pôjde o niečo oveľa horšie než opätovné postavenie toho plota.

Otcov hlas bol už tichší, ale nie miernejší. „Nuž? Povieš mi konečne, čo sa stalo?“

Isaac sa uprene zahľadil na zablatenú špičku svojej čižmy. Mohol by otcovi povedať, ako si Matthew robil žarty z Charlieho Bensona, uľahoval si z jeho chudoby. Mohol by mu povedať, ako zosmiešňoval Charlieho otca, vysmieval sa tomu, ako žijú. A aj to, že Matthewove slová boli také kruté, že ho jednoducho musel voľajako umlčať. Hocijako!

No niečo mu v tom bránilo.

Sekundy sa v neskorom teplom popoludní vliekli, pri každom nádychu mu vzduch, čo sa mu dostal do pľúc, pripadal hustejší, vlhší. Slnko musel zastrieť oblak, pretože zaprataná pracovňa sa dostala do tieňa. Otec naňho napokon prestal uprene hľadiať a prekrižil si ruky na mohutnej hrudi. „Aha, tak je to teda. Ja žiadam vysvetlenie, ale ty nechceš zradiť svojho brata. Alebo seba.“

Isaac preglgol a odvrátil pohľad. Nikdy ho neprestane udivovať, ako otec vždy uhádne, o čom premýšľal.

„Pravdou je, synku, že mi je jedno, prečo si udrel svojho brata, či to bolo oprávnené alebo nie. Na tom nezáleží.“

Isaacom myklo.

„Čo mi robí starosti, je to, či si sa z toho dostatočne

poučil alebo nie. Násilie sa síce môže zdať ako účinná metóda, ale tak sa veci nikdy nemajú riešiť.“ Potom otec podišiel k stene za pracovným stolom, ktorej dominovali okná, ich sklá pospájané olovenými pásikmi, a naznačil Isaacovi, aby pristúpil k nemu.

Isaac otca poslúchol, a tak sa chvíľu díval na široké zelené trávniky Tregarthan Hallu, už trocha zožltnuté, keďže v poslednom čase poriadne nepršalo.

„Povedz mi, synku...“ Otec namieril ukazovák na sever. „Čo vidíš?“

Isaac zdvihol zrak a pozrel sa ponad pozemky panstva a kraj lesa až na vysoký komín z červených tehál, patriaci strojovni bane Wheal Gwenna. Nekúdolil sa z neho dym, nevydával žiadny zvuk. „Vidím baňu Wheal Gwenna.“

„To je všetko? Vidíš len zavretú medenú baňu? Nič viac?“

Isaac prižmúril oči a prehliadol si krajinu – belasú cornwallskú oblohu, zbiehajúce sa sivasté oblaky, krdel' bielych morských vtákov, plachtiacich nad ňou. No nič iné nezbadal.

„Keď sa na ňu pozrieš, nemal by si vidieť len zavretú baňu, chlapče. Mal by si vidieť svoju budúcnosť. Jedného dňa tá baňa bude tvoja – len a len tvoja. Stále je v nej med', a bude na tebe, aby si druhých priviedol k úspechu.“

Isaac sa zamračil a o kúsok cúvol. Nechcel počúvať o bani Wheal Gwenna. Záleží predsa len na bani Wheal Tamsen, tá je hlavnou baňou ich rodiny. Matthew, ktorý je od neho starší o tri minúty, jedného dňa zdedí oboje – hlavnú baňu i Tregarthan Hall. Brat bude na pleciach niesť zodpovednosť za nemalé dedičstvo ich rodiny. No a Isaac dostane vyradenú baňu, ktorú zatvorili ešte skôr, než sa narodil.

Napriek tomu o nej otec básni, akoby šlo o nejakú výhru!

Otec akoby vytužil Isaacovo rozčarovanie, lebo ho chytil za plece a prinútil pozrieť sa mu do očí. „Nepodceňuj to, chlapče. Je to príležitosť, ohromná príležitosť, pre akú by mnohí mladí muži riskovali vlastný život. A ty ju len tak dostaneš. Už teraz sa musíš začať pripravovať na tú zodpovednosť.“

Isaac potiahol nosom, ktorý si potom utrel natrhnutým rukávom. „Ako?“ spýtal sa.

„Všetko, čo urobíš, tvojej povesti buď pomôže, alebo uškodí, vrátane škriepky s bratom, nech už je dôvodom to či ono. Iní ťa budú súdiť podľa činov, dokonca aj v takto mladom veku.“

Tie slová sa ozývali Isaacovi v ušiach priam varovne, keď si spomenul na hlúčik baníkov, ktorí videli, ako sa bijú, i na farára, ktorý ho napokon odtrhol od Matthewa.

„Keď budeš starší, tvoja povest' vodcu – teda niekoho, kto dokáže dobre odhadnúť ľudskú povahu – a pokojného, rozvážneho človeka, bude neoceniteľná. Nepochybujem, že tvoj brat zrejme urobil niečo neprijateľné, ale vždy sa nájde aj iný spôsob, ako upokojiť situáciu. Vždy.“

Na Isaaca doľahli výčitky, horké, neprijemné. Rozpálili mu tvár, stiahli hrdlo.

Otec má, samozrejme, pravdu.

Vždy má pravdu.

Prečo je však také ťažké ovládať sa?

„Na svoj vek si až príliš zrelý, Isaac. Nevravím ti to preto, aby si bol pyšný, ale skôr preto, aby si si to lepšie uvedomil. Ak budeme reagovať na hnev len pästami, nikdy nedosiahneme v živote rovnováhu. Tak to nesmie byť. Ste s bratom odlišní, obom sa vám treba

veľa učiť. Je však medzi vami puto, ktoré musí utužiť čas. Nedovoľ mu, aby ho oslabil.“

Pravda v otcových slovách Isaaca zasiahla viac než bratove údery, a tak mu neostalo nič iné, len súhlasne prikývnuť.

Otec mu napokon stisol plece a dodal: „A teraz ma počúvaj, synku. Rodina je to jediné, na čo sa môžeš spoľahnúť.“

1

Cornwall 1818

Julia Twetheweyová predtým nerozmýšľala, ako by sa cítila, keby na ňu mierili kresadlovou puškou.

Teraz jej krv tuhla v žilách, nedokázala sa ani pohnúť, ani žmurknúť.

Dokázala len uprene hľadiet na kovovú hlaveň centimetre od svojho nosa.

Chlap v maske sa prikradol bližšie, prižmúrené čierne oči upieral na ňu, pripomínal zúrivého lovca pripraveného na útok. „Kde je váš strýc?!“ skríkol.

Vari pozná strýka Williama? Ale – ako?

Keďže rozmýšľala, ako odpovedať, zajakávala sa. „Ja-ja... Neviem.“

„Ale čo!“ Chlap, len o kúsok vyšší než ona, sa zaškeril a vystrčil palec v rukavici smerom k stoličkám za ním. „Skrýva sa ako zlodej pod tamtým stolom? Ani by som sa nedivil. Bojí sa, čo ho čaká a neminie, a má na to pádny dôvod!“

Dvaja ďalší muži, maskovaní a rovnako ohavní a mrzutí ako ničomník pred ňou, sa vynorili z tmavého kúta hostinca U sivej sovy a podišli k nim. Keď predtým sedela pri stole v rohu a chlipkala čaj, nevšimla si ich. Teraz oheň na mohutnom rošte kozuba

vrhal tancujúce tiene na ich neupravený zovňajšok; zdali sa veľkí, pripomínali obrov.

Prudko sa nadýchla a preletela očami po ospalej krčme, či nezbadá niekoho – kohokoľvek –, kto by jej pomohol. Dvaja postarší muži sedeli za stolom po jej ľavici, v rohu sa zhromaždila skupinka návštevníkov. Všetci na nich zdesene civeli s vyvalenými očami. Bez zbrane však boli rovnako bezbranní ako ona.

Keď sa k nej útočník ešte viac nahol, ovalil ju hnilobný smrad človeka, čo sa neumýva. „Starý Lambourne je ešte väčší blázon, než sme si mysleli – veď čo za chlapa nechá svoju neter – ešte k tomu dámu – bez ochrany?!“ Nato tľoskol jazykom. „Mohlo by sa kadečo prihodiť.“

Vzápätí kývol k taštičke, ktorú zvierala v dlani, a natiahol k nej ruku. „Vašu tašku.“

Vtedy Julia zovrela taštičku ešte tuhšie, dokonca tak tuho, až ju rozboleli prsty. Potom prešla pohľadom z tmavosivého kovu k neúprosným očiam ozbrojeného chlapa a taštičku mu podala.

„Tak, a to by sme mali!“ Chlap taštičku schmatol tak netrepezlivo, akoby v nej bol poklad. Groteskne mľaskol pod špinavou šatkou, ktorá mu kryla tvár, potriasol zamatovou taštičkou a napokon ju hodil jednému z mužov, čo prišli za ním. Ten jemnú tkanú látku rýchlo rozťahol a jej obsah vysypal na stôl.

Boli v nej Juliina vyšívaná vreckovka a dve mince; na opotrebovanom drevenom povrchu stola s priehlbina-
mi len tak zacvendžali.

V tom okamihu sa začal útočník hýbať pomalšie, zrejme hodnotil úbohý obsah jej taštičky. Napokon sa zvrhol k nej. „Čakáte, aby som uveril, že dáma ako vy nemá peniaze?“

Julia stisla pery. Kiežby mala pri sebe viac! Dala by

mu všetko, aby sa ho zbavila. No celý jej majetok ostal v strýkovom kočiari. V očiach pocítila horúce slzy, mala čo robiť, aby sa jej neroztriasla brada. „Viac nemám,“ šepla.

Chlap sa uškrnul. „Nepochybujem, že ste mali drahého učiteľa, a ten vás naučil, že klamať je hriech.“ Nato sa znenazdajky vystrel a zahľadel sa na čipkový lem jej pláštá.

Keď sa načiahol, že sa ho dotkne, Juliou trhlo.

„Dajte mi teda plášť!“ zrukol.

„Prosím?“

„Váš plášť! Alebo si ho mám vziať sám?“

A tak si nešikovnými prstami rozviazala atlasovú stuhu na hrdle a plášť uvoľnila. Potom si ho čo najrýchlejšie stiahla z pliec. Keď ho už držala, hodila ho smerom k chlapovi.

Ten ho zdvihol zo zeme, kam padol, a prstami, špinavými od prischnutého blata, pošúchal jemnú vlnenú látku. Potom plášť hodil mužovi za sebou a podišiel k nej ešte bližšie.

Vtedy sa začala nekontrolovateľne triasť. Veď už nemá nič, čo by mu dala!

Prečo neodíde?

Chcela odvrátiť zrak, chcela sa dívať na čokoľvek, len nie na toho hrôzostrašného, škaredého netvora pred sebou, no naďalej naňho civela, pretože na prste, ktorý držal na spúšti zbrane, zrejme závisí, či prežije.

Keď chlap zdvihol ruku k jej tvári, Julia sa mykla, akoby sa pripravovala na úder. On jej však len potiahol dlhý čierny prameň vlasov, čo sa jej vyšmykol spod čepca.

Jeho kalné oči pôsobili útočne, boli len centimetre od jej, ako si prezeral ten prameň vlasov. „Áno, veľmi pekný,“ zahundral.

Julia odmietla konať ako ženy, ktorých sa hneď zmocnia mdloby, ale v danej chvíli – keďže pred ňou stála tá príšerná kreatúra – sa bála, že vskutku omdlie.

Vtedy však z jej ľavej strany zaburácal sýty barytón: „Tak dosť! Dostali ste, čo ste chceli, a teraz choďte!“

Julia zalapala po dychu.

Útočník jej pustil vlasy a zapotácal sa dozadu, nepochybne zaskočený, že ich niekto vyrušil.

Kúsok od nich stál vysoký blondiak, nohy rozkročené, plecia široké, päsťe zaťaté. Svetlo ohňa mu ožarovalo pevnú sánku. Očividne sa ničoho nebál, namiesto strachu mu pri pohľade na lupiča z očí sršal hnev, pôsobil podráždene.

Lenže napriek odvahe, akú preukázal, bol vydaný na milosť a nemilosť útočníkovi s pištoľou.

Všetci mu boli vydaní na milosť a nemilosť.

Maskovaný chlap namieril pištoľ na prichádzajúceho a arogantne k nemu zamieril. Z pásu mu strhol vreckové hodinky, ktoré mu vykúkali cez rozparok zimníka, zdvihol ich, obrátil a prečítal, čo na nich stálo. „Joseph Blake? To ste vy?“

Blondiak prižmúril oči a odvetil: „Nie. Môj otec.“

Lupič sa obzrel ponad plece. „Počujete, dámy? Máme tu dôležitého pána Blakea.“ Nato sa zachechtal, hodinky si strčil do vrecka a zdvihol neupravené obočie. „Ale no tak, pán Blake. Poznám vás. Ste z rodiny, čo prevádzkuje baňu Wheal Tamsen. Ale pochybujem, že vy poznáte mňa.“

„Nie, nepoznám vás. A zrejme vás ani nechcem poznať.“

„Čoskoro si moju tvár zapamätáte a nezabudnete na ňu, najmä ak príde deň zúčtovania a vy a vám podobní zhnijete za to, čo ste spôsobili poctivým, ťažko pracujúcim ľuďom.“

Keď za Juliou cvakol kohútiť pušky, zvrtila sa. Odrazu stál za výčapom sivovlasý krčmár, nevedno, odkiaľ prišiel. V ruke mal pušku a mieril ňou na chlapa s pištoľou.

Dlho netrvalo a mal ho na muške.

Potom vystrelil.

Vo vzduchu zasvišťala guľka, hlasno, tajuplne, priam strašidelne, a naplnila ho štipľavým pachom. Julia skríkla a padla na kolená. Zakryla si hlavu a silno prižmútila oči, akoby tak dokázala zapuďiť tie strašné zvuky, ten odporný pach.

Vzápätí sa ozval šuchot krokov a výkriky.

Potom zazneli ďalšie výstrely.

Juliu začal dusiť biely dym.

Silné ruky ju odtiahli z cesty a pritisli k zemi. Na sebe pocítila niečo ťažké. Najprv odolávala, ale keď nad ňou začali lietať olovené guľky a navôkol rinčalo sklo, dovolila telu, aby ochablo.

„Ostaňte na zemi,“ prikázal jej pán Blake.

A potom, tak rýchlo ako tá šuchotavá chôdza začala, aj prestala, výkriky i hlasy utíchli a všetko znehybnelo.

„Ostaňte tu,“ začula, tú váhu už necítiac.

Nič nepovedala, ani sa nehla. Až keď bol od nej o niekoľko krokov ďalej, až potom zdvihla hlavu. Práve včas, aby zbadala zadnú časť jeho širokých pliec. Náhlil sa do padajúcej noci.

Posadila sa, tam na špinavej zemi hostinca U sivej sovy, a zažmurkala, rozhliadajúc sa navôkol.

Bola sama, bola opustená.

A ukrutne, ukrutne vystrašená.

2

Isaacovi bilo srdce ani zvon a krv mu divo pulzovala v žilách, keď vytrielil von z krčmy s nízkym stropom a ocitol sa na zablatenom dvore hostinca.

Padal súmrak a s ním i vlhká, hustá hmla. Celkom zahalila Hlavnú ulicu, tiahnucu sa dedinou Goldweth. Miešala sa s večne prítomným dymom, takže bolo temer nemožné vidieť čo i len kúsok ďalej. Ba čo viac, ostrý, neúprosný vietor nepomohol rozptýliť sírový pach strelného prachu, čo ho pálil v nose, ani kvapky potu, čo mu vystúpili na čelo. Hruď sa mu prudko dvíhala a klesala. Napokon si napravil klobúk, pozrel sa doľava a potom doprava.

Prišiel neskoro!

Traja lupiči dávno zmizli, všetko halilo strašidelné ticho. Aj mnohí prítomní sa už rozpáchli, ostal len kočiar Lambournovcov, ich kočiš, pokúšajúci sa upokojiť kone v záprahu, a neveľká skupinka ľudí uprostred dvora.

Isaac prudko vydýchol, aby sa zbavil frustrácie. Toto veru nečakal, keď s Charliem Bensonom nechali prácu v bani Wheal Tamsen a zamierili do nenápadného hostinca U sivej sovy, aby sa navečerali. Ako sa dostali na

úzky dvor, Bensona pri bráne zdržal priateľ, čo priveľa rozprával, a Isaac vošiel do krčmy sám. Dostal sa dnu v správny, a či azda v nesprávny čas!

Do záhybov zimmníka sa mu oprel vietor, keď podišiel k priateľovi hostinskému, stojacemu pri bránke na dvor.

Vtedy sa do nezvyčajného ticha ozval Bensonov chrapľavý hlas, v chladnom vzduchu sa jeho dych zdal takmer biely. „Zlodejský ničomníci.“

„Spoznal si niektorého?“ Isaac sa obrátil k Hlavnej ulici, pátrajúc očami po čomkoľvek neobvyklom.

„Nie, ani jediného.“ Benson si prebehol mohutnou rukou po sánke s briadkou. „Dobre si si prezrel ich tváre?“ spýtal sa hostinského Carewa.

Ten však len pokrútil hlavou. „Nie. Všetci mali na ústach šatky, a to po celý čas, čo som ich mal možnosť vidieť. Ako nejakí zbabelci! No pamätaj na moje slová – videl som ich oči a nezabudnem na ne. Pripomínali oči hada – sťa koráliky, sťa diabol. Ak sa sem niekto z nich znova odváži čo len vkročiť, privítam ich touto puškou. A veruže neminiem.“

„Dohoním ich,“ prerušil ho Isaac. „Ideš so mnou, Charlie?“

Jeho priateľ však vybuchol do smiechu. „Neblázni! Hmla je hustá ani blato, a majú pred nami poriadny náskok. Teraz toho veľa nezmôžeme.“

Isaac pocítil sklamanie. Lenže Charlie má, samozrejme, pravdu. Tí lotri už teraz nepochybne nechali dedinu za sebou, mohli ujsť kamkoľvek. Tá ponurá hmla im hrá do karát, navyše všetko je už zahalené tmou. Bez psov duríčov, čo by vystopovali ich pach, je celkom zbytočné ich v týchto podmienkach prenasledovať. Isaaca to podráždilo, a tak si sňal klobúk a prstami si prebehol po hustých vlasoch.

Za posledných šesť mesiacov čelili obrovským problémom pre zatvorenie medenej bane Bal Tressa, patriacej Lambournovcom. A namiesto toho, aby sa situácia zlepšila, napätie v okolitých dedinách sa vystupňovalo až tak, že prišlo k útoku. Isaac sa pozrel dnu cez oblok hostinca a spýtal sa: „Kto je tá žena?“

„Lambournova neter z Braewynu.“ Carew si strčil pušku pod pazuchu hlavňou dolu. „Prišla s ním asi pred hodinou. Potom Lambourne povedal, že má obchodné stretnutie s Rogersom, ktorý býva tamhľa hore ulicou, a že sa čoskoro vráti. Nechal ju tu celkom samu. Niet divu, že tí ničomníci zbadali Lambournov kočiár a napadlo im, že ho chytia do pasce. No ak by bol u Rogersa, určite by bol začul tie výstrely a vrátil by sa.“ Carew naklonil hlavu nabok, aby sa pozrel cez oblok. Za ním bola jeho žena a dávala Lambournovej neteri okolo pliec prikrývku. „Stavím sa, že tá dáma odíde z Goldwethu ešte pred úsvitom.“

„Veď by som sa jej ani nečudoval,“ poznamenal Charlie. „Nebolo to práve najprívetivejšie privítanie.“

Isaac si premeral tú drobnú dámu z diaľky. Dlhé tmavé pramene jej dosť neupravené viseli, znemožnili mu lepšie jej vidieť do tváre, krčmárova žena jej pomáhala ku stolu. Už sa dopyčul, že Lambournovci čakajú hosťa, ktorý s nimi pobudne na panstve Lanwyn Manor, a ako sa zdá, vie o tom celý vidiek.

„Než si sa sem dostal, poslal som čeládnika pohľadať Lambourna,“ povedal Carew. „A Trenta som poslal po strážnika.“

„Ten už tak teraz pomôže!“ zvolal Charlie posmešne. „Napadlo ti, kto presne mohli byť tí lupiči?“

„Kiežby som vedel! Jedno je však isté – hľadali Lambourna. Začul som, ako spomenuli jeho meno, keď hovorili medzi sebou. A vedeli, že tá žena je jeho neter –

priamo sa jej naňho spýtali, takveru. Povedal by som, že si ich niekto najal. To je najpravdepodobnejšie. Ak boli odtiaľto, niekto si spomenie na niečo povedomé.“

„Lenže kto z miestnych má toľko peňazí, aby zaplatil za niečo také?“ spýtal sa Charlie.

„Nuž, tak to vyzerá, že im zaplatili hodinkami,“ povedal Isaac podráždene sarkasticky, a potľapkal si vrecko vesty, kde zvykla visieť retiazka hodinek. Dával si však pozor, aby na ňom nebolo znať, ako sa ho dotkla tá strata. Pre väčšinu ľudí by také hodinky predstavovali vecičku, čo sa dá poľahky nahradiť, ale pre Isaaca boli posledným darom, čo mu dal otec pred svojou predčasnou smrťou. „Ak šlo o cieľené prepadnutie, nemôžem povedať, že by ma to prekvapilo. Čím dlhšie nechá Lambourne baňu Bal Tressa zavretú, tým budú dedinčania zlostnejší a hladnejší. Je len otázkou času, než zaútočia.“

Napätie uvoľnil Charlieho výbuch smiechu. Poriadne pleskol Isaaca po pleci a zvolal: „Nemôžem uveriť, že si podišiel k chlapovi s pištoľou, keď si sa nemal čím brániť, len holými rukami! Tu Carew mi to vyjavil. Si buď ľahkovážny blázon, alebo chlapík, čo má na zemi nášho Stvoriteľa to najväčšie šťastie. A neviem veru, ktoré z tých dvoch!“

Keď napätie v Isaacovom chrbte povolilo, pokrčil plecami a povedal: „Keď som vošiel, Carew nebadane ukázal na svoju pušku, a tak som urobil niečo, čo by tomu útočníkovi odviedlo pozornosť, aby si Carew mohol pušku nepozorovane vziať. To je všetko.“ Nato kývol ku koňom a dodal: „Predsa len poďme.“

„A kam?“

„Ak šli na sever, vydáme sa skratkou cez náhornú plošinu a skúsime ich odrezať pri križovatke ciest. Aspoň uvidíme, kam majú namierené.“

„Dobre teda, veď ma poznáš.“ Charlie si počúchal dlane, jeho elán bol priam nákazlivý. „Vždy som za dobrodružstvo.“

Potom sa rozlúčili s Carewom a vysadli na kone. Lenže keď vyšli zo dvora, Isaac sa obzrel na tú mladú ženu, ktorú bolo vidieť cez oblok. Zazdalo sa mu, že videl, ako sa jej úzke plecيا chveli, ako keby plakala. A vtedy ho zaplavil hnev – ako sa nejaký chlap môže správať k žene tak príšerne?!

Potom sa už sústredil na cestu pred sebou, plný pobúrenia. V nasledujúce dni bude potrebovať čistú hlavu, pretože tento útok je nepochybne len predzvesťou toho, čo príde.

3

Julia zovrela skrehnutými prstami ošúchanú prikrývku, čo jej dala žena hostinského, a pritiahla si ju tuhšie k telu. No nech robila, čo robila, neprestajne sa chvela.

Uprene hľadela do oranžových plameňov šľahajúcich do výšky na rošte kozuba, ani okom nemihla. Ich teplo jej nepochybne zastaví chvenie v končatinách i drkotanie zubov. Lenže neblaho sa na nej podpísali nevier a strach. Aj keď rozumela tomu, že jej už nič nehrozí, svaly boli stále pripravené čeliť nebezpečenstvu.

Zhlboka sa nadýchla a pozorne sa porozhliadala navôkol. Teraz bola krčma hostinca relatívne prázdna. Nik tam nemával pištoľami, žiadny blondiak ju nechránil pred nebezpečenstvom. Dnu boli len vypasený strážnik, hostinský, strýko William a niekoľko nenápadných mužov.

Odchlipla si z vlažného čaju a vrátila šálku na stôl. Nápoj sa jej zdal kyslý, až jej prišlo zle. Zo všetkého najviac si priala odísť z tohto malého hostinca so zadymenými krokvami a ťažkým, stuchnutým vzduchom. Trpko oľutovala, že vôbec odišla zo svojho domova na

Penwythe Halle; nemohla tomu celému uveriť. Napokon ju poriadne rozbolela hlava.

Keď sa z nízkeho stropu odrazili strýkove slová, strhla sa.

„To je poburujúce!“ Tvár strýka Williama bola červená, hrubý prst mieril na strážnika. „Žiadam, aby ste mi hneď a zaraz povedali, čo s tým urobíte.“

Strážnik prestúpil z nohy na nohu, drevené dosky pod jeho váhou poriadne zastonali. „Lapíme ich. Takéto podlosti nebudeme tolerovať.“

„A to ma má uspokojiť?“ Strýkov hrdelný hlas bol o oktávu vyšší. „Veď zastrášovali moju neter!“

Lahostajne pôsobiaci strážnik šibol očami po Julii, potom si napravil zaprášený kabát a znova sa pozrel na strýka Williama. „S úctou, pane, vaša neter sa z toho spamätá. Nič sa jej nestalo. Chcem tých chlapov dolapiť rovnako nástojčivo ako vy. Nájdeme ich, a keď sa tak stane, ruka spravodlivosti ich neminie.“

Strýko William udrel paličkou do podlahy; Julia ho takého zlostného jakživ nevidela.

„Upokojím sa, strážnik Thorne. No keďže súdny úradník túto záležitosť nepovažoval za dosť dôležitú na to, aby prišiel osobne, odovzdajte mu môj odkaz – že ho zajtra čakám.“ Nato strýko odpochodoval k Julii, načiahol sa za jej lakťom a pomohol jej vstať.

Keďže sa už nevedela dočkať, kedy sa dostane z tohto zatuchnutého, sporo osvetleného hostinca, chytila sa ho popod ponúknutú pažu, prešla s ním ku dverám a vyšla von na vlhký dvor.

Keď už sedeli so strýkom v okázalom kočiari Lambournovcov, povoz zavzdychal, heglo ním a vyrazil vpred. Slabé svetlo, čo predtým zaplavovalo dedinu, už zmizlo. Keď už boli na ceste, ostré pásiky blikotavé-

ho svetielka z lúčov v kočiari ožiarili strýkove plné líca, robustné bokombrady a husté sivé obočie.

Ako uprene hľadel z okienka, hýbal sánkou, ako keď človek premýšľa, čo ďalej; klepot jeho prstov na hrane sedadla dokonca prehlušil hrkotanie kolies, keď sa s rachotom rútili po rozbrázdenej zemi. Nepovedal nič, neutešil ju, neupokojil, len uprene civel do noci, ktorej temnota iba zvýraznila hlboké kruhy pod jeho očami.

William Lambourne je síce jej strýko, ale ona ho vlastne poriadne nepozná. Za celých devätnásť rokov, čo je Julia na svete, s ním bola len párkrát. Už prešlo dva a pol roka od jej poslednej návštevy u príbuzných v ich londýnskom dome, keď prišla na svadbu svojej sesternice Jane, no a strýko William sa tam vtedy zdržiaval len zriedka. Jeho prísny výraz tváre a ostrý jazyk ju ako dieťa desili, a ako dospelá žena bola naňho skôr zvedavá, než aby sa ho bála.

Mala more otázok, ale od vyčerpania nedokázala triezvo rozmýšľať, nedokázala si usporiadať myšlienky.

Kam to len strýko šiel, že to bolo také dôležité, aby ju nechal v hostinci osamote?

A prečo by mu chcel niekto ublížiť?

A prečo trvalo tak dlho, kým sa po tom útoku vrátil?

Pochybovala, že sa dozvie odpovede na svoje otázky, aspoň nie v tejto chvíli, a tak sa sústredila na krajinu. Hmla už úplne zahalila vresoviská, dodala im strašidelnú atmosféru, aj ona pôsobila akosi unavene. Okolo Julie sa mihali fláky hnedej a čiernej, vznášali sa tiene, všetky na ich vlastnej prchavej ceste.

Niet pochyb, že jedného dňa, a to čoskoro, spozná túto krajinu rovnako dobre ako sady Penwythe Hallu plné života, ako jeho zelené lúky. Ale zatiaľ je to pre ňu cudzie. Plnou váhou sa oprela o sedadlo a uvoľnila

sa, takže telo sa jej pri každej brázde či jame na ceste zakolísalo. Prikrývka, čo býva v kočiari a teraz jej zakrýva nohy, jej však nepomohla; naďalej sa chvela. A tak privrela oči.

Teta Delia, jej ochrankyňa na Penwythe Halle, ju varovala toho rána, čo sa s ňou rozlúčila, prízvukovala jej, aby sa veľmi nevzrušovala. Teraz sa jej tie slová vynárali v myslí, hlasno ozývali v ušiach. Julia si však jej radu nevzala k srdcu, považovala ju za príliš opatrnú. Lenže kto už len mohol predvídať, že nejaký chlap ohrozí Juliu na živote?

Pozvali ju na Lanwyn Manor, aby sa stala spoločníčkou Jane, ktorá čaká dieťaťko a je pripútaná na lôžko. A keď dostala to pozvanie, všetko, akékoľvek miesto vnímala ako vítané rozptýlenie od tichej izolácie, ktorú vtedy predstavoval Penwythe Hall.

A ako odvedenie pozornosti od *neho*.

Keď sa teraz natriasala v koči so svojím rezervovaným strýkom a pach strelného prachu jej naďalej dráždil nozdry, nebola si istá.

„Tam, hneď za tou zákrutou.“ Strýkov strohý hlas ju vytrhol z rozjímania. „Tam je Lanwyn Manor.“

Julia sa naklonila dopredu, natiahla krk a prižmúрила oči, aby lepšie videla cez okienko. Na Lanwyn Manore ešte nebola. Toľko však vedela, že strýko to starobylé panstvo zdedil len pred dvoma rokmi, a aj keď nebolo až tak ďaleko od Penwythe Hallu, ešte ho nenavštívila.

Pokúsila sa pôsobiť veselo. „Už sa neviem dočkať, kedy si panstvo poprezerám. Jane o ňom v listoch priam básni!“

Strýko William na to niečo zahundral a potom si začal naprávať kabát okolo objemného trupu. „Nepochybujem, že tvoja teta už bude vedieť, čo sa prihodilo

v hostinci. Má zvláštnu schopnosť dozvedieť sa každú maličkosť o každej, aj nepatrnej veci. Priprav sa teda, milá neterka. Tvoja teta už teraz nenávidí všetko, čo sa týka Goldwethu. A táto neblahá udalosť len prileje olej do ohňa ako žiadna iná, pamätaj na moje slová. Nemusím ti teda zdôrazňovať, že nepatrí k ženám, čo niečo také len tak prijmu.“

Juliu prekvapilo, keď počula, že jej teta nemá rada Goldweth, a tak pri strýkovom varovnom hlase stuhla. Povaha tety Beatrice je dobre známa, a Julia si veru neželá stať sa dôvodom jej výbuchu.

Keď kočiar zahol za roh, ukázali sa im obvodové múry Lanwyn Manoru. Jeho sivú bridlicovú fasádu, pripomínajúcu hrad, ožiarili fakle, žlté svetlo prúdilo z oblokov, vertikálne delených kamennými stĺpikmi, ktoré patrili horným podlažiam strážneho domčeka, a dopadalo až na zákrutu v tieni, čakajúcu na koč. Tam, pred ťažkými drevenými vrátami spomalili, a Julia zadržala dych, lebo si uvedomila dôležitosť tejto chvíle. Ak raz vkročí na dvor panstva, všetko sa zmení.

Alebo v to aspoň dúfala.

Namiesto plášťa si k sebe pritisla prikrývku z kočiaru a prijala pomoc, keď zostupovala po jednom jedinom schodíku. Potom s námahou vykročila k dláždenému chodníčku. Prešla cez úzku bránu do vnútorného dvora osvetleného fakľami a ohňom, horiacim napriek padajúcej vlhkej hmle vedľa jedného z bočných vchodov. Blikotavé svetlo tancovalo okolo veľkého štvorcového priestoru, aj na drevených dverách zakončených oblúkmi a veľkých oblukoch, vertikálne delených kamennými stĺpikmi. Ona sa však dívala dopredu, veď bude mať dosť času preskúmať panstvo neskôr. V tejto chvíli si neželá nič viac než teplo a bezpečie.

Keď sa priblížila k hlavnému vchodu, zdobené drevené dvere sa rozleteli a v nich sa zjavila teta Beatrice.

Julia cítila, ako sa jej uvoľnili plecia, keď zbadala, ako sa k nej teta hrnie s otvorenou náručou a zdvihnutým obočím. Svetlo fakiel, lemujúcich príjazdovú cestu, jej ožiarilo šedivejúce vlasy, ktoré jej spolu s vetrom tancovali okolo tváre v rytme menuetu. Juliina sesternica Caroline kráčala hneď za svojou matkou, okolo drobných pliec jej poletovala karmínová štóla.

Teta Beatrice si kliesnila cestu popri lokajoch a s rozhodnosťou, ktorá jej zdôrazňovala vrásky na plnej tvári, vzala Juliine ruky bez rukavičiek do svojich dlaní. „Ktože by tomu uveril?“ zvolala. „Veď si celá premrznutá! Nie si zranená? Necítiš tieseň?“

„Nie, tetuška, cítim sa dobre,“ odvetila Julia, dokonca sa jej podarilo presvedčivo sa usmiať. „Nič sa mi nestalo.“

„Nič sa ti nestalo?“ Hlas tety Beatrice znel trochu škreľavo, keď ju objala okolo pliec teplou, ochrannou rukou. Nato sa obrátila k strýkovi Williamovi, kráčajúcemu po kamennom chodníčku ku dverám. „Jago Hugh bol v tom hostinci, keď sa to stalo, a prišiel mi všetko rozpovedať. William, ako ste mohli niečo také dopustiť?“

Strýko William ďalej kráčal, oči upieral dopredu, sánku mal zaťatú, otázku svojej ženy ignoroval.

Teta Beatrice sa mračila, keď s hundraním uhládza la prikrývku na Juliiných pleciach. „No teda, muži dokážu byť naozaj suchopárni, keď sa stane niečo takéto. Tak poď, prejdeme dnu.“

Julia tetu nechala, aby ju previedla cez dvor, po ktorom sa preháňal vietor, a potom cez dvoje mohutné dubové dvere ukončené oblúkom až do vysokej, širo-

kej vstupnej haly, osvetlenej dvoma sviecami na stolíku pri stene.

Keď už boli dnu, strýko William prepochoďoval na koniec vstupnej haly a tam zastal, aby si stiahol rukavice.

Julia si zahryzla do pery, šokovaná. Svoju ženu a dcéru ani len nepozdravil!

Napätý výraz tety Beatrice len potvrdil, že si toľkú neúctu veruže všimla.

Julia položila ruku tete na pažu v nádeji, že tú nepríjemnú situáciu odľahčí. „Prosím, nerobte si starosti o mňa, tetuška, nehnevajte sa,“ riekla. „Ako vidíte, som v poriadku.“

„Akože by som sa nemala hnevať?“ odvrkla teta s rozpalenými lícami a očami na svojom mužovi. „Moja neterka nás príde navštíviť a vy ju necháte osamote v nejakom hostinci pri ceste a stane sa to najhoršie? Julia je dáma,“ sykla teta tak nástojčivo, až sa jej zachvela tvár. „*Dáma*, William. A vy sa k nej správate ako k nejakému najdúchovi z chudobinca. Do zajtra rána bude o tom klebetiť celá dedina, pamätajte na moje slová.“

Strýkove oči boli v tieni, no ani teraz nereagoval na kázanie svojej ženy. Namiesto toho si striasol kabát a svoje veci odovzdal čakajúcemu hlavnému sluhovi. Julii prišlo strýka temer ľúto, ako tam stál a priam stoicky prijímal slovnú spršku.

Pridusene povedal pár slov hlavnému sluhovi, potom sa zvrtol a vypochoďoval hore po schodoch.

Julia sa pozrela na Caroline, ktorá mlčky stála za svojou matkou, ruky zopnuté, oči sklopené.

Ak bolo niečo, čo si Julia pamätala z predchádzajúcich návštev, šlo o večne prítomné napätie medzi tetou Beatrice a strýkom Williamom. V tomto prípade sa teda veľa nezmenilo.

Prižmúrené svetlé oči tety Beatrice ho sledovali, ako vystupuje po širokom drevenom schodisku, až kým nezmizol na podeste a zvuk jeho krokov neutíchol. Potom teta tľoskla jazykom a chytila Juliu za ruky. „No teda, aké len máš stále studené dlane. Nič iné by som však ani nečakala. To bol ale naničhodník, keď ti vzal plášť! Musíš byť ukrutne zmorená a hladná. Lokaj ti hneď vynesie veci do tvojej izby a Caroline ti ukáže, ako sa tam dostať, pretože jej izba je oproti tvojej. Sama by som ťa ta zaviedla, ale budeš na druhom poschodí veže, a dnes sa veru necítim na to, aby som stúpala hore po schodoch.“

Keď ju Caroline viedla cez hlavnú halu, Julia sa očami vpíjala do všetkého navôkol, veď bola na svoje nové obydlie čoraz viac zvedavá. To, čo sa prihodilo v hostinci, sa jej videlo temer ako minulosť, ako neurčitá nočná mora, najmä teraz, keď je v bezpečí, obklopená pohodlím.

Tu je veru iný svet. Bude však schopná prispôbiť sa mu?

